

моощъ нови групи. Въ редута се поченжло всеобщо, безредно кланье, въ врѣме на което едни турци съ щикове сръщали руситѣ, а други като се испоплашили дигнажли бѣль флагъ. Но този флагъ билъ вече втори; а турцитѣ не се подчинявали скупомъ. Картината на този междоусобенъ бой била ясно освѣтена отъ червения пламъкъ на запаленитѣ въ редута турски чадъри и колибки.

Началникътъ на гарнизона Ахмедъ-Хѣфзи-паша като виждалъ, че аскерътъ не рачи да се прѣдаде, напротивъ неговото желание, самъ грабнжлъ въ рѣцѣтъ си бѣлия флагъ и се качилъ съ него на насипа. Тозъ часъ руската команда дала распореждане да се прѣкрати огъня по всичкитѣ линии. Подиръ нѣколко минути лайбъ-гренадерското знаме побѣдоносно се развѣвало надъ върха на взетото укрѣпление. Когато видѣли това, гренадеритѣ били въсхитени отъ радостъ. Горни-Джбникъ се прѣдалъ съ всичкия си гарнизонъ и съ началника си. Хиляди фуражки и кепи се разскачали по въздуха и се подели отъ щикъ на щикъ; урра, сѣкашъ бура, гърмѣло въ всичка околностъ; гвардейцитѣ се пригрѣтали и поздравявали съ първия си бой и първа побѣда въ новата война. Когато генералъ Гурко влѣзълъ въ тълпата на събранитѣ войници върху своя конь, гвардейцитѣ го обиколили, държали коня и викали съ вѣсторгъ:

— Кажете Царю, че ний одържахми своето слово! . . . Нека се не съмнѣва . . . ще поддържимъ старата слава.

Подиръ тѣзи важна побѣда, а именно на 16 октомврий, прѣдалъ се и турскій гарнизонъ въ Телишъ, а на 20 окт. билъ завзетъ Долни-Джбникъ, който турцитѣ оставили, щомъ узнали, че руска войска се приближава къмъ тѣхъ.

Сетнинитѣ отъ пораженията на турцитѣ при Горни-Джбникъ и Телишъ били много важни. Като изгубили